

Titicaca

Bouchly dveře. Pavel odchází. „Tak jsi to slyšela sama,“ řekla Monika matce. Matka mlčky přikývla. „A je to čím dál horší,“ pokračovala. „S tím musí něco dělat. Měl by jít k psychiatrovi.“ Matka na ni vyčítavě pohlédla. „Snad by stačil psycholog. On byl Pavel vždycky trochu zvláštní,“ opáčila a před slovem zvláštní udělala dlouhou pauzu. Zamyslela se. Vybavily se jí společenské akce, které tak ráda pořádala. Zatímco Monika byla ve svém živlu, Pavel se pokaždé jako úhoř snažil uniknout. Utíkal do zdánlivého bezpečí nedalekého lesa, kde se jen tak díval do prázdna (aspoň tak se jí to zdálo), anebo něco četl. Aniž si to uvědomila, v duchu se ušklíbla.

Pavel mezitím došel na nástupní ostrůvek. Tramvaj se s hukotem blíží. Přimhouřil oči, devítka. Dnes ho vyhodili z práce. Neschopnost komunikace.

Před půl rokem se vrátil domů z Peru, tu zem si zamiloval... Už v letištní hale, hned po přiletu, přišly první problémy. Měl pocit nedostatku vzduchu, jako by mu cosi bránilo zhluboka se nadechnout. Začala se mu ztrácet slova. Potom ty sny. Byly to sny? Spal neklidně. Kdykoli během noci otevřel oči, spatřil ve tmě nad sebou čísi hlavu. Tiše jej pozorovala. Muž s orlím nosem a černými vlasy, říkal mu Indián.

Už je doma. Štíhlá kočka ho vítá zamňoukáním, tře se o nohy. Pohladil ji po hřbetě a pohlédl na její prázdnou misku. „Máš hlad?“ Otevřel ledničku a nalil jí mlíko.

Unaveně dosednul do křesla, opřel si hlavu. Kočka se najedla, odstrčila misku a skočila mu na klín. Spokojeně mhouří oči, má ráda, když jí prstem přejíždí mezi očima a po čele.

„Monika celou dobu vyprávěla o svém novém příteli. Drží redukční dietu, zhubla asi deset kilo. Matka vypadala nervózně, něco se s ní děje,“ řekl s povzdechem. Po chvílce zazvonil telefon. Matka. „Pavličku, víš, říkaly jsme si s Monikou, že bys měl se sebou něco dělat.“

Otevřel ústa, nevydal ani hlásku. Zkusil to znovu. „...nic není,“ opáčil. „Ale je Ti, Pavličku, to já přece poznám, to není normální,“ přidala na důrazu a mírně zvýšila hlas. Nakonec Pavla přemluvila k návštěvě psychologa. Mgr. Hantuch. Prý vynikající odborník.

Po týdně Pavel zaklepal na dveře ordinace. Má malé zpoždění. Potíže při nakupování. Psycholog, vysoký tmavovlasý muž středních let, s úzkým knírkem, si ho změřil očima. „Tak se u nás posaďte,“ ukázal na kožené křeslo před sebou. „Vaše matka mi už nastínila Vaše obtíže. Takže odkud začneme?“ Pavel rozhodil rukama, na znamení, že je mu to jedno. Ani trochu se mu nelíbil. Rozhlédl se kolem. Architekt. Nevkusně, chladně, účelně zařízená místnost na něj působí odporově. Postrádá tu sebemenší stopy života.

„Tak začneme těmi sny,“ zahájil sezení psycholog, rozšklebil ústa a něco si modrou propiskou načmáral na připravený linkovaný papír. Zadíval se dlouze na Pavla. „Díval jste se v dětství rád na televizi? Na takové ty mayovky, westerny? Však víte, co myslím.“ „Někdy,“ zazněla stručná odpověď. Mluví, oddechl si. „Co Vaše sestra a matka? Jak jste spolu vycházeli? Vyrůstal jste bez otce, že?“ „Šlo... Ano.“ Ono to s ním zase tak lehké nebude. „Co spolužáci ve škole, byli na Vás hodní? Měl jste nějaké přezdívky? Neubližovali Vám?“ Psycholog měl spoustu otázek, na které dostal řadu nejasných odpovědí. Pavel přestával komunikovat, zmocnil se ho hluboký pocit marnosti. Ten mu stěží kdy porozumí.

Konec sezení. Psycholog vytáhl zelený kostkovaný kapesník a otřel si z čela krůpěje potu. Objednal Pavla za měsíc. Těžký případ. Asi ho doporučí k psychiatrovi.

Vrací se domů. Odemyká dveře. Šedomodrá kočka už na něj čeká. Cestou se definitivně rozhodl. Odjede ihned. Sbalil si pár základních věcí, sebral kočku a vypravili se na letiště. Měli štěstí. Jeden z pasažérů na poslední chvíli vrátil letenku.

Usadil se na svoje místo k oknu. Letadlo se pomalu rozjíždí, odlepuje od země, nabírá výšku. Po chvíli mizí světla ramp, jen město ještě svítí. Už vzlétnul nad oblaky, bílé plovoucí polštářky. Uvědomuje si, že překonává zemskou tíž a vlhnou mu oči. Má rád tuhle chvíli.

Letěl poměrně dlouho, přistání proběhlo hladce. Vystoupil, s batohem a kočkou, poslali vzkaz matce. Teď budou stoupat nahoru do hor. Potkává domorodce, zdraví se s nimi. Zásoby mají na měsíc, pak se uvidí.

Sedí kousek od vesnice na okraji skály a bimbá dolů nohama jako malý kluk v parku na lavičce. Rozhlíží se. Teplým večerem se jako šňůrka proplétá monotónní rytmus bubnu a všechno živé spojuje. Obrovské slunce se schovalo do jezera... a na hladinu po kapkách vystoupila ztracená slova.